

RECENSION

Claudine Vinasithamby och Jesuthasan Antonythasan i *Dheepan*. Distr: TriArt Film AB

Dheepan

Originaltitel Dheepan

Svensk titel Dheepan

Regi Jacques Audiard

Producent Pascal Caucheteux, Jacques Audiard

Manus Jacques Audiard, Thomas Bidegain, Noé Debré

Foto : Éponine Momeceau

Roller Jesuthasan Antonythasan, Kalieaswari Srinivasan Claudine Vinasithamby, Vincent Rottiers, Marc Zinga Faouzi Bensaïdi m fl

Frankrike 2015

Längd i tid 1 tim 49 min

Distributör TriArt Film AB

Vi i västvärlden stöter på dem ofta, människorna som har tvingats att lämna sitt hemland Sri Lanka för en chans till ett nytt liv i ett rikare och "friare" land. Det är dock sällan vi lär känna dem eller deras omständigheter på djuplodande sätt. *Dheepan* ger oss chans att göra det genom att ta med oss på en resa som innehåller både filmisk spänning och diskbänksrealistisk samhällskritik.

Dheepan illustrerar utmärkt hur svårt det kan vara att anpassa sig till situationen och livet i ett land där man inte är särskilt välkommen och har få möjligheter till ett drägligt liv, med inkomst och tryggt boende. *Dheepan*, som tillhör de tamilska tigrarna, flyr i filmens inledning Sri Lanka tillsammans med två kvinnor, en äldre och en yngre. Tillsammans låtsas de vara en familj för att lättare kunna fly och få tillstånd att stanna i det land de kommit till. Snart hamnar

de i en förort till Paris, ett segregerat höghusområde där kriminella krafter styr omgivningarna. Han får jobb som vaktmästare medan "mamman" i "familjen" får jobb som hembiträde till en handikappad man och hos honom lär hon känna en av gangsterledarna i området.

Alla rollfigurer, från den minsta till huvudrollen, spelas utmärkt av, i flera fall, oerfarna skådespelare. Regin av Jacques Audiard, som tidigare bl.a. gjort *En profet* och *Rust and Bone*, är följksam, inkännande och snygg. Till exempel så illustrerar filmen fint den svårångade känslan av hemlängtan genom att flyktigt klippa in bilder på sol, löv och en elefant.

En av filmens stora styrkor är hur den kontrasterar rollfigurernas inre och yttre liv på ett både komplext och tankeväckande sätt. Man får inblick i hur vi människor uppfattar världen och vår omgivning. Kamerarörelser, händelseförlopp, tempo och dialog samspelar för att skapa en nerv som gör att vi som publik ständigt överraskas och aldrig kan gissa vad som kommer att ske härnäst. Filmens ambivalenta inställning till rollfigurerna och deras handlande öppnar för diskussion och lämnar utrymme för publiken att tänka själv.

Den avslutande aktens överraskande genre-växling och deus ex machina-upplösning är inte klockren men fråntar inget från filmens förmåga att starta diskussion. En diskussion som, förhoppningsvis, få alla som ser filmen att tänka över sin inställning till att de människor som vi stöter på men sällan tar oss tid att lära känna.

Martin Memet Könick